

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 28Cb/202/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117221237
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Wilková
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2117221237.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Janou Wilkovou, v právnej veci žalobkyne: Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, pobočka Trnava, so sídlom V. Clementisa 24/A, 917 22 Trnava, IČO: 30 807 484 proti žalovanému: Tate & Lyle Boleraz, s.r.o., so sídlom 919 08 Boleráz, IČO: 31 411 011, právne zastúpený: JUDr. Laura Bíróová, advokátka, Klincová 37/B, Bratislava, o zaplatenie 12.872,63 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 9.234,89 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba z a m i e t a.

III. Žalobkyni sa voči žalovanému nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 23.10.2017, domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 12.872,63 eura. Svoju žalobu odôvodnila tým, že na základe Protokolu Inšpektorátu práce Trnava zo dňa 25.10.2012, č. ITA-55-03-2.2/P-J2-12 v spojitosti s Dodatkom č. 1 k vyššie uvedenému protokolu zo dňa 22.01.2013 bol žalovaný uznaný vinným z nedodržania povinnosti uvedenej v § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/2006 Z.z. v nadväznosti na § 3 ods. 1 a § 4 ods. 1 v nadväznosti na Prílohu č. 1 bod 2.12. NV SR č. 392/2006 Z.z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovných prostriedkov, čím spôsobil poistencovi žalobkyne, poškodenému D. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, I., zranenia, na základe ktorých menovanému vznikol nárok na invalidný dôchodok od 05.09.2013. Vyššie uvedené sám žalovaný uznal v Zázname o registrovanom pracovnom úraze zo dňa 10.09.2012, v časti rozsah zodpovednosti zamestnávateľa za registrovaný pracovný úraz uviedol 100 %. Za obdobie od 05.09.2014 do 04.09.2017 vyplatila žalobkyňa poškodenému dávky dôchodkového poistenia vo výške 12.872,63 eur. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“) má Sociálna poisťovňa voči tretím osobám právo na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Protiprávnosť konania žalovaného je jednoznačne preukázaná v Protokole Inšpektorátu práce Trnava zo dňa 25.10.2012. Žalobkyňa výzvou č. 3/0263/2014 zo dňa 02.05.2017 a výzvou č. 4/0263/2014 zo dňa 27.09.2017 vyzvala žalovaného na uznanie a dobrovoľné splnenie povinnosti nahradiť dávky poskytnuté žalobkyňou poškodenému z dôchodkového poistenia vo forme invalidného dôchodku spolu vo výške 12.872,63 eur.

1.1. Z pripojeného spisu sp. zn. 14C/191/2014 vyplýva, že žalobkyňa v tomto konaní poukázala tiež na to, že vyšetrovacím pokusom bolo zistené, že rebrík nemohol byť v dvoch rôznych polohách postavený

tak, aby vykonávanie práce z neho bolo bezpečné. Zamestnanci nemali možnosť bezpečne sa pridržať rebríka, alebo inej pevnej konštrukcie. E-mailová správa od vedúceho sirupárne bola zaslaná dňa 24.05.2011 a k pracovnému úrazu došlo dňa 06.09.2012. Pracovná inštrukcia na postup prác nebola aktuálna, a teda nesúvisela s danou opravou, pri ktorej došlo k pracovnému úrazu. Samotný Inšpektorát práce v Dodatku č.1 uvádza, že D. C. nebol povinný ani spôsobilý určovať si kotviaci bod pre bezpečné uchytienie bezpečnostného postroja. K jeho pádu z rebríka prišlo pri schádzaní z rebríka, použitie bezpečnostného postroja by v tomto prípade nezaručovalo ochranu zamestnanca pred pádom. Podľa žalobkyne je v protokole v bode G. Zistené nedostatky jednoznačne určená príčinná súvislosť medzi zranením D. C. a nedostatkami na strane zamestnávateľa, kde je jednoznačne preukázané porušenie povinností zamestnávateľa, v tom, že nedostatočne zabezpečil pracovisko na výmenu rezínovej bunky A1 na zariadení STD CSEP ochranným zariadením, čím nevytvoril bezpečné pracovné podmienky. Určený pracovný prostriedok dvojité rebrík nebolo možné v stiesnených priestorových podmienkach zariadenia použiť v bezpečnej polohe tak, aby bol zaistený v úplnom rozvretí, čím by bola eliminovaná jeho nestabilita. Po vykonaní znaleckého dokazovania sa žalobkyňa vyjadrila, že závery znaleckého posudku jednoznačne preukázali porušenie povinností na strane zamestnávateľa, tým že na základe technických parametrov pracoviska zamestnávateľ nesprávne určil pracovný prostriedok (rebrík), pevné záchytné lano na bezpečnostnom postroji nebolo správne navrhnuté, pevné kotviace lano by nezabránilo pádu pri vzostupe a zostupe, slúži len na ukotvenie pri samotnom výkone práce, správne malo byť navrhnuté záchytné lano, ktoré sa pri vzostupe a zostupe na miesto výkonu práce odvíja a navíja, zamestnávateľ neurčil miesto kotviaceho bodu, tvrdenie zamestnávateľa, že poškodený sa pri výkone pracovnej činnosti mohol pridržať okolia, znalec určil ako nebezpečný pracovný postup, ktorý je možné vykonať iba pri samotnom výkone práce a nie pri vzostupe a zostupe. Poškodený vykonával pracovnú činnosť na základe príkazu nadriadeného, a tým spôsobom ako bola v danej prevádzke dlhodobo vykonávaná. Pracovný postroj, ktorý mu bol k dispozícii s pevným kotviacim lanom, nepoužil z dôvodu, že nebol určený kotviaci bod, ako bolo preukázané znaleckým posudkom a samotné použitie by v danom prípade nezabránilo pracovnému úrazu, ktorý sa mu stal.

2. Súd žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu č.k. 28Cb/202/2017-30 zo dňa 19.12.2017. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal žalovaný v lehote odpor.

3. Žalovaný v podanom odpore uviedol, že dňa 01.04.1996 uzavrel s D. C. pracovnú zmluvu s dňom nástupu do práce dňa 01.04.1996. D. C. dňa 06.09.2012 v súlade s pracovnou zmluvou a dodatkami k nej vykonával druh práce „vedúci zmeny“ od 01.05.2011, čo je zaznamenané i v písomnom protokole zo dňa 25.10.2012. Pán W. F. ako vedúci sirupárne určil v e-mailovom pokyne z 15.06.2011 spôsob vykonania konkrétnej práce s tým, že je potrebné použiť pri práci na rebríku bezpečnostný postroj podľa zásad práce vo výškach; uvedený pokyn obdržal i zamestnanec D. C.. Žalovaný ako zamestnávateľ viedol Záznamovú knihu z opakovaného oboznamovania vedúcich zamestnancov ohľadne bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Vedúci zamestnanci absolvovali školenie BOZP dňa 13.09.2011; školenie absolvoval aj D. C. ako vedúci zmeny (resp. zmenový majster), ktorý dňa 13.09.2011 úspešne vykonal skúšku. D. C. bol podľa posudku o zdravotnej starostlivosti na výkon činnosti zo dňa 08.02.2012, pracovné zaradenie - zmenový majster sirupárne a škrobárne, uznaný spôsobilým na výkon konkrétnej činnosti. Dňa 06.09.2012 o 19.30 hod. došlo u žalovaného ako zamestnávateľa k pracovnému úrazu, poškodeným bol zamestnanec D. C., u poškodeného nebola zistená prítomnosť hladiny alkoholu v krvi. Charakteristika deja úrazu je opísaná v protokole Inšpektorátu práce Trnava č. ITA-55-03-2.2/P/J2-12 zo dňa 25.10.2012. Ďalej žalovaný uviedol, že D. C. dňa 06.09.2012 vykonával práce, ktoré sa opakujú, a mal postupovať podľa pokynov vedúceho zamestnanca, ktoré mu boli známe už od 15.06.2011, kedy obdržal od vedúceho zamestnanca pokyny na spôsob vykonania týchto prác vrátane dodržania bezpečnostných predpisov (e-mail 15.06.2011). D. C. bol oboznámený aj s návodom na použitie hliníkových rebríkov a schodíkov vyrobených v ALVE Slovakia spol. s r.o.. Žalovaný poukázal na to, že sa k protokolu vyjadril listom zo dňa 02.11.2012, kde zdôraznil, že D. C., ako zmenový majster, predstavoval jediného vedúceho zamestnanca na danej pracovnej zmene a mal dodržať pokyn nadriadeného a určiť detailný pracovný postup tak, ako to bolo určené e-mailom vedúceho zamestnanca z 15.06.2011. D. C. nerešpektoval pokyn nadriadeného zamestnanca, nakoľko pri prácach nepoužil bezpečnostný istiaci postroj a rebrík umiestnil v rozpore s návodom na jeho použitie. Zmenového majstra považuje žalovaný za zodpovednú osobu schopnú určiť detailný postup prác za dodržania podmienok určených vedúcim zamestnancom. V prípade, ak by zmenový majster rešpektoval pokyn vedúceho sirupárne a súčasne by nebol schopný určiť detailný postup výkonu prác, bol oprávnený a súčasne povinný odmietnuť vykonať danú prácu alebo vyžiadať si spresnenie pracovného postupu, čo však neurobil.

Podľa žalovaného vyšetrovacím pokusom zo dňa 15.01.2013 bolo preukázané, že rebrík je možné umiestniť v zariadení tak, aby bol úplne rozovretý v zmysle návrhu na použitie. V zápisnici sa konštatuje, že z tejto polohy pravdepodobne zamestnanci nedosiahli na prírubu bunky, a preto zvolili spôsob umiestnenia rebríka uvedený v bode 1. Názory inšpektorov práce a X.. O. V., autorizovaného technika žalovaného, sa rozchádzali, nakoľko autorizovaný bezpečnostný technik zamestnávateľa vyjadril svoj názor, že zamestnanci mali možnosť pridržať sa okolitých konštrukcií, napr. spoja obruče rezinovej nádrže. K protokolu Inšpektorátu práce z 25.10.2012 bol spísaný dodatok č. 1 dňa 22.01.2013, v ktorom bol vyhodnotený vyšetrovací pokus a stanovisko inšpektorov k vyjadreniu žalovaného. Z dodatku č. 1 z 22.01.2013 je zrejmé, že názory žalovaného ako zamestnávateľa a Inšpektorátu práce Trnava, čo sa týka príčin úrazu (chýbajúce alebo nedostatočné ochranné zariadenie a zabezpečenie zo strany zamestnávateľa) ostali protichodné a každá zo strán zotrvávala na svojich tvrdeniach, pričom žalovaný zotrvával na svojom stanovisku, že príčinou pracovného úrazu nebolo chýbajúce alebo nedostatočné ochranné zariadenie a zabezpečenie zo strany zamestnávateľa, ale pochybenie zamestnanca D. C.. Inšpektorát práce Trnava v dodatku č. 1 zmenil kvalifikáciu pracovného úrazu na registrovaný pracovný úraz (z pôvodne ťažkej ujmy na zdraví). Žalovaný ďalej uviedol, že je nesporné, že u zamestnanca D. C. došlo k pracovnému úrazu. Žalovaný má však za to, že zamestnanec svojim zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci bol s nimi riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, a zavinené porušenie právnych predpisov zamestnancom bolo jedinou príčinou škody (§ 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce). V prípade, ak sa nepreukážu skutočnosti uvedené v § 196 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, žalovaný poukazuje na ustanovenie § 196 ods. 2 písm. a), c) Zákonníka práce, čím sa zbaví zodpovednosti za škodu pri pracovnom úraze sčasti. Zamestnanec D. C. porušil právne predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci tým, že pri vykonávaní prác v rozpore s príkazom nadriadeného zamestnanca (e-mail z 15.06.2011) použil pri práci rebrík, ktorý nepoužil v súlade s návodom na jeho použitie a pri práci nepoužil bezpečnostný zaisťovací postroj podľa zásad pre práce vo výškach. Porušenie povinnosti zamestnanca bolo jedinou príčinou vzniku škody. Žalovaný poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3 M Cdo 19/2008 z 21.09.2009. V danom prípade ide o osobitnú zodpovednosť, a preto prvok zavinenia, a v prípade, ak sa zavinenie žalovaného ako tretej osoby preukáže, aj mieru zavinenia žalovaného ako tretej osoby, musí súd v konaní o priznanie nároku podľa § 238 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vždy preukázať. Mieru zavinenia tretej osoby musí súd skúmať v každom prípade, nakoľko podľa § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne, ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Keďže žalovaný má jednoznačne za to, že škoda, ktorá žalobkyni vznikla výplatom invalidného dôchodku D. C., nevznikla v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného. Žalovaný v podanom odpore zároveň vzniesol námietku premlčania za obdobie od 05.09.2014 do 22.10.2014 vo finančnom vyčíslení v sume 559,45 eur s poukazom na ustanovenie § 238 ods. 5 Zákona o sociálnom poistení.

3.1. V priebehu konania vedeného pod sp. zn. 14C/191/2014 žalovaný tiež uviedol, že nesúhlasí s konštatovaním znalca v znaleckom posudku, že poškodený ako aj zamestnávateľ o tejto situácii (výkon práce prostredníctvom rebríka, ktorý nebol v úplnom rozovretí) mal vedomosť. Poškodený o tejto skutočnosti vedomosť mal, o tejto skutočnosti však zamestnávateľa nikdy neinformoval. V pokyne X.. F. nebolo uvedené, aký typ rebríka má byť použitý, takéto rozhodnutie o použití typu rebríka patrilo do právomoci poškodeného ako vedúceho zamestnanca (zmenového majstra). Zamestnávateľ môže kontrolovať pracovné postupy len prostredníctvom svojich zamestnancov, pričom v danom prípade bol zodpovedným za dodržiavanie pracovného postupu a jeho kontrolu poškodený, ako vedúci zamestnanec zamestnávateľa. Práce riadil poškodený, ktorý bol povinný určiť miesto upevnenia (teda kotviaci bod). Poškodený porušil Návod na použitie rebríka ALVE Slovakia. Z vykonaného dokazovania a zo záverov znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, že poškodený stál na druhej priečke rebríka od hora, čím porušil predpis o používaní rebríka. Znalec konštatoval, že na rebríku možno pracovať len v bezpečnej vzdialenosti najviac 0,5 m od konca rebríka, poškodený pri práci stál vo výške cca 0,42 m od konca rebríka. Žalovaný ďalej uviedol, že určiť bezpečný pracovný postup v intenciách pokynu X.. F. z 15.06.2011 bolo povinnosťou poškodeného, zabrániť vychýleniu rebríka je možné len tým, že osoba, ktorá rebrík používa, sa riadi návodom na jeho použitie, napr. nerobí pohyby, ktorými sa vykláňa do strán, resp. prenáša svoje ťažisko nedovoleným spôsobom. Zamestnávateľ nemohol prehodnotiť použitie samonavijacej kladky k bezpečnostnému postroju oproti brzdiacemu lanu, nakoľko jeho vedúci zamestnanec - poškodený, ktorý predmetné práce riadil a kontroloval, nielenže neoznámil bezprostredne nadriadenému zamestnancovi takúto potrebu, ale bezpečnostný postroj

sám vedome nepoužíval a nepožadoval jeho používanie ani v prípade ním riadených podriadených zamestnancov. Závery znaleckého posudku potvrdzujú tvrdenie žalovaného, že k sklopeniu rebríka došlo pravdepodobne zmenou polohy tela poškodeného do takej miery, že ťažisko tela poškodeného bolo na strane dielu, na ktorom poškodený nestál. K odpovedi znalca na otázku č. 4 zamestnávateľ udáva, že v pokyne z 15.06.2011 určil na výkon práce rebrík, bez toho, aby presne označil typ rebríka. Poškodený ako vedúci zamestnanec sám zvolil typ rebríka - dvojité rebrík, dôvodiac (na rozdiel od záverov znalca), že dvojité rebrík bol vhodnejší na výkon práce než rebrík jednoduchý. Žalovaný má za to, že poškodený ako vedúci zmeny (zmenový majster) bol ako vedúci zamestnanec, zodpovedný: za stanovenie konkrétneho pracovného postupu pre výmenu rezínu, za vyhodnotenie a posúdenie rizík pri vykonávaní konkrétnej pracovnej činnosti, za stanovenie, či sa bude používať dvojité alebo jednoduchý rebrík (ak mal vedomosť o tom, že dvojité rebrík sa nedá úplne rozvrieť, mal dať príkaz na použitie jednoduchého rebríka s tým, že bude zabezpečený proti posunutiu a pošmyknutiu, aby bola zaistená jeho stabilita), za prijatie preventívnych a účinných opatrení pri vykonávanej činnosti (napr. bezpečné upevnenie rebríka či už dvojitého alebo jednoduchého proti pošmyknutiu a pod.), za zabezpečenie, že zamestnanci budú používať predpísané osobne ochranné pracovné pomôcky pre prácu vo výške (napr. bezpečnostný postroj - ak sa domnieval, že bezpečnostný postroj nie je postačujúci a práca je nebezpečná, bol povinný odmietnuť vykonávať túto prácu a predmetnú skutočnosť nahlásiť svojmu nadriadenému), za stanovenie kotviaceho bodu pre uchytenie bezpečnostného postroja (na uvedené práce nebola povinnosť spracovať technologický postup prác). Žalovaný v „Registri nebezpečenstiev a nežiadúcich udalostí spracovaných pre operátorov sirupárne“ vyhodnotil nebezpečenstvá a ohrozenia, ktoré vzniknú pri práci vo výške (napr. zaistenie bezpečných prostriedkov pre výstupy na zvýšené miesta - rebríky; dodržiavať zákaz nebezpečného vykláňania z rebríka do strany a tiež práce pracovníka príliš blízko horného konca rebríka, kedy dochádza ku zníženiu stability rebríka; pri práci vo výške používať prostriedky osobného zabezpečenia a pod.) a zamestnanci boli povinní práce vykonávať tak, aby tieto riziká a ohrozenia eliminovali. Žalovaný má za to, že poškodený neoznámil nadriadenému zamestnancovi, že pracovný postup, ktorý používajú pri výmene rezínu je nebezpečný. Poškodený vykonával prácu, pri ktorej utrpel pracovný úraz, bez príkazu zamestnávateľa, na základe svojho vlastného rozhodnutia (prácu mal len riadiť a kontrolovať, a nie priamo vykonávať). Žalovaný ďalej v konaní uviedol, že ako zamestnávateľ neporušil § 6 ods. 1 písm. c), d), i), j) zák.č. 124/2006 Z.z., pričom poškodený ako zamestnanec vedome porušil § 12 ods. 2 písm. a), c), e), f), j), ods. 5 Zák.č. 124/2006 Z.z.. Mieru zavinenia poškodeného zamestnanca je potrebné posudzovať vo väčšom rozsahu ako mieru zavinenia žalovaného ako zamestnávateľa, nakoľko išlo o vedúceho zamestnanca. Väčšinu porušení povinností je nevyhnutné v konečnom dôsledku pričítať na vrub poškodeného, lebo poškodený bol tou osobou, ktorá za dodržiavanie konkrétnych bezpečnostných predpisov na ním riadenom úseku (pracovisku) niesla priamu zodpovednosť. Žalovaný zdôrazňuje, že o skutočnosti, že výkon práce nie je bezpečný (resp. sa bezpečným nejaví byť) poškodený zamestnanec ako vedúci zamestnanec žalovaného ako svojho zamestnávateľa neinformoval. Žalovaný ako zamestnávateľ je právnickou osobou a všetky práva a povinnosti zamestnávateľa vykonáva prostredníctvom svojich vedúcich zamestnancov na jednotlivých stupňoch riadenia. Neoznámenie tejto skutočnosti vedúcim zamestnancom zodpovedným za tento stupeň riadenia (poškodeným) znamenalo, že žalovaný o tom, že výkon práce nie je bezpečný, vedieť nemohol. Nakoľko išlo konkrétne o výkon práce pri použití rebríka, nie je možné spravodlivo požadovať, aby reálne poznatky o tomto výkone práce mali vedúci zamestnanci na vyšších stupňoch riadenia, ku ktorým sa informácie podobného charakteru môžu dostávať „len zdola“, teda od podriadených zamestnancov.

4. Keďže v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/191/2014 už prvým rozsudkom sp. zn. 14C/191/2014-448 zo dňa 30.03.2017 bola stanovená miera zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa a poškodeného ako zamestnanca žalobkyňa zobrala žalobu v časti 3.218,16 eur späť. Súd uznesením č.k. 28Cb/202/2017-217 zo dňa 24.09.2019 konanie v uvedenej časti zastavil.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to s Protokolom Inšpektorátu práce Trnava č. ITA-55-03-2.2/P-J2-12 zo dňa 25.10.2012, s Dodatkom č. 1 k protokolu č. ITA-55-03-2.2/P-j4-12 zo dňa 25.10.2012, Potvrdením o výške vyplatených dávok dôchodkového poistenia, s rozpisom vyplatených dávok, s výzvou č. 4/0263/2014 zo dňa 27.09.2017, s Výzvou č. 3/0263/2014 zo dňa 02.05.2017, so Záznamom o registrovanom pracovnom úraze zo dňa 10.09.2012, s Pracovnou zmluvou zo dňa 01.04.1996, Dohodu o zmene pracovných podmienok zo dňa 01.07.2007, Pracovnou a kvalifikačnou charakteristikou zo dňa 01.05.2011, Internou smernicou GR 023 z 12.10.2006, Internou smernicou GR 020 z 12.10.2006, Registrom nebezpečenstiev a nežiadúcich udalostí spracovaných pre operátorov

sirupárne z 01.09.2008, e-mailom W. F. z 15.06.2011, Prezenčnou listinu zo školenia vykonaného dňa 18.06.2011, Záznamovou knihou opakovaného oboznamovania vedúcich zamestnancov s BOZP z 13.09.2011, s Posudkom o zdravotnej spôsobilosti na výkon konkrétnej činnosti z 08.02.2012, Protokolom Inšpektorátu práce Trnava č. ITA-55-03-2.2/P-J2-12 z 25.10.2012, Návodom na použitie rebríka, Vyjadrením k protokolu z 02.11.2012, Znaleckým posudkom č. 1/2013 z 05.01.2013, Zápisnicou o výsledku vyšetrovacieho pokusu z 15.01.2013, Opravou z 24.01.2013, s obsahom pripojeného spisu sp. zn. 14C/191/2014 najmä s výpoveďami svedkov D. C., X. O. V., X. W. F., X. C. C. a S. Q., a so znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 252/2016, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

6. Žalobkyňa v konaní uviedla, že trvá na náhrade sumy 9.654,47 eur, čo predstavuje 75 % z uplatneného nároku. Zároveň vyjadrila nesúhlas s námietkou premlčania v sume 559,45 eur, nakoľko pre začiatok behu premlčacej lehoty je tu rozhodujúci stav zistenia a vyplatenia dávok sociálneho poistenia k čomu došlo v r. 2014 až 2017, ide o tzv. subjektívnu lehotu, ktorá je viazaná na stav vedomia a kto za škodu zodpovedá a tzv. objektívnu lehotu, ktorá je 10 ročná a počítaná odo dňa vyplatenia, teda z toho vyplýva, že za počiatok behu premlčacej lehoty je tu rozhodujúce vyplatenie, k čomu došlo v prejednávanej veci najskôr dňa 06.09.2014 a preto bol podaný návrh na súd podaný včas a to 16.10.2017. Pri námietke premlčania by sa mal skúmať beh objektívnej aj subjektívnej premlčacej lehoty vo vzájomnej súvzťažnosti, to znamená, že 10 objektívna ročná lehota ešte neuplynula. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 37C/80/2014 v inej regresnej veci, kde bolo tiež namietané premlčanie a bola braná do úvahy objektívna lehota, teda súvzťažnosť subjektívnej a objektívnej lehoty.

7. Právna zástupkyňa žalovaného v konaní uviedla, že v danom prípade ide o klasický nárok na náhradu škody a teda právny vzťah sa riadi čo sa týka premlčania ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako aj ustanovením § 238 ods. 5 Zákona o sociálnom poistení. Zo žiadnych predpisov zo skutkového a právneho stavu tejto veci nevyplýva, že by bola aplikovateľná objektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody v trvaní 10 rokov. Čo sa týka začiatku plynutia všeobecnej premlčacej lehoty právna zástupkyňa poukázala na ustálenú judikatúru súdov, podľa ktorej rozhodujúcim dňom na začatie plynutia premlčacej doby je deň, kedy právo mohlo byť uplatnené po prvýkrát a nie keď právo uplatnené bolo. Veriteľ nemá právo akýmkoľvek spôsobom predlžovať začiatok plynutia všeobecnej premlčacej doby, nakoľko by to bolo v rozpore s právnym poriadkom SR. Čo sa týka sumy 559,45 eur, námietka premlčania bola vznesená oprávnene za obdobie od 05.09.2014 do 22.10.2014, z dôvodu, že žaloba bola podaná 23.10.2014. S ohľadom na ukončenie veci vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 14C/191/2014, je nesporné, že súd ustálil mieru zavinenia žalovaného a poškodeného a z uvedených skutočností bude konajúci súd vychádzať z dôvodu, že ide o skutkovo a právne totožnú vec. Žalovaný v celom tomto konaní popieral takto stanovenú mieru zavinenia a sám priznal svoju mieru zavinenia v rozsahu 30 % percent.

8. Z Protokolu Inšpektorátu práce Trnava č. ITA-55-03-2.2/P-J2-12 z 25.10.2012, z časti E. Charakteristika deja úrazu vyplýva, že dňa 06.09.2012 D. C. ako zmenový majster realizoval práce zadané mu jeho nadriadeným zamestnancom W. F.. Medzi prioritami bolo aj skontrolovanie sietí a výmena rezínov v zariadení STD CSEP, bunka A1. D. C. ako zmenový majster určil na túto prácu zamestnanca S. Z., pričom prácu na výmene rezínu v bunke vykonávali striedavo asi v 20 minútových intervaloch. Okolo 19.00 hodiny bola ukončená práca na odčerpaní rezínu z bunky a D. C. z dvojitého rebríka pomocou baterky skontroloval stav bunky a ochranných sietí cez odmontovaný vrchný kryt bunky. Po vykonaní kontroly D. C. začal zostupovať z rebríka pričom sa nedá dostatočne identifikovať podstata stavu (náhle zovretie dvojitého rebríka) a okolností, v dôsledku ktorých spadol na podlahu z výšky približne 1,5 - 2,0 m s dopadom na chrbát. Pri páde utrpel tržné rany na hlave a zlomeninu prvého driekového stavca. Inšpektori práce stanovili zdroj úrazu kódom IV-45 schody, rebríky, výstupy - pády zamestnancov na nich a z nich. Príčinu úrazu stanovili kódom 2 - chýbajúce alebo nedostatočné ochranné zariadenie a zabezpečenie zo strany zamestnávateľa. Riešenie použitím dvojitého rebríka v tesnom priestore a v polohe, ktorá nebola bezpečná, nedávalo dostatočné záruky pre bezpečnosť v súvislosti s vykonávanými prácami. Príčinou pádu zamestnanca z rebríka bolo nedostatočné zabezpečenie ochranným zariadením (t.j. použitie dvojitého rebríka v nesprávnej polohe, keď nebolo možné jeho úplné rozovretie). Použitie prostriedku osobného zabezpečenia proti pádu (bezpečnostný postroj) na pracovisku bunky A1 zariadenia STD CSEP nie je vhodným riešením. Bezpečnostný postroj je možné používať za predpokladu, že budú zvážené možné riziká na pracovisku, že budú zodpovednou osobou určené miesta uchytenia a priestor pod zamestnancom bude dostatočne voľný, teda nie

v stiesnených podmienkach daného pracoviska, čo v tomto prípade nebolo vykonané. Z protokolu Inšpektorátu práce ďalej vyplýva, že v príčinnej súvislosti s udalosťou neboli zo strany postihnutého D. C. zistené nedostatky. V príčinnej súvislosti s udalosťou zistili nedostatky na strane zamestnávateľa, a to porušenie povinnosti zamestnávateľa v tom, že nedostatočne zabezpečil pracovisko na výmenu rezínov v bunke AI na zariadení STD CSEP ochranným zariadením, čím nevytvoril bezpečné pracovné podmienky. Určený pracovný prostriedok - dvojitý rebrík, nebolo možné v stiesnených priestorových podmienkach zariadenia použiť v bezpečnej polohe tak, aby bol zaistený v úplnom rozvretí, čím by bola eliminovaná jeho nestabilita. Inšpektor nariadil zamestnávateľovi odstrániť zistený nedostatok tak, aby bola trvale zaistená bezpečnosť zamestnancov pri vykonávaní nevyhnutných prác na všetkých zariadeniach STD CSEP aplikovaním vhodného ochranného zariadenia.

9. Z Potvrdenia o výške dávok dôchodkového poistenia vyplatených Sociálnou poisťovňou za obdobie od 05.09.2014 do 04.09.2017 vyplýva, že D. C. bol za obdobie 05.09.2014 do 31.12.2014 vyplatený invalidný dôchodok vo výške 1.367,62 eur, za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015 invalidný dôchodok vo výške 4.276,80 eur, za obdobie od 01.1.2016 do 04.09.2016 invalidný dôchodok vo výške 2.906,88 eur a za obdobie 05.09.2016 do 04.09.2017 invalidný dôchodok vo výške 4.321,33 eur.

10. Zo znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline č. 252/2016 (č.l. 251-326 pripojeného súdneho spisu sp. zn. 14C/191/2014) vyplýva, že k pracovnému úrazu mohlo dôjsť tak, že poškodený D. C. počas pohybu na dvojdielnom univerzálnom rebríku v tvare „A“ s 10-timi priečkami, ktorý bol umiestnený v priestore medzi technologickým zariadením výrobné haly sirupárne na zariadení STD CSEP bunka A 1, kde nebolo technicky možné rebrík rozovrieť na maximálnu šírku, aby boli popruhy napnuté, keď stál obkročmo na druhej priečke od vrchnej časti rebríka (podľa svedka J. Q.) s najväčšou pravdepodobnosťou pri naklonení tela mimo os rebríka, či už z dôvodu predkladania nohy alebo prechytávania sa od okolitých predmetov a rebríka stratil stabilitu a spadol na zem. Znalecký ústav identifikoval podstatu stavu a okolnosti, v dôsledku ktorých došlo k pádu poškodeného z rebríka tak, že poškodený vystúpil na rebrík, ktorý nebol rozovretý na maximálnu šírku. Z dôvodu svojej telesnej výšky stál na druhej priečke rebríka od vrchu, aby mohol vykonať kontrolu technologického procesu. Nemal technickú možnosť sa držať pevných držiadiel, v čase keď stál nad postrannicami rebríka a teda nemal stabilitu tela. Nemal rebrík upravený tak, aby bola zaistená jeho stabilita a nevychýľoval sa. V čase zdržiavania sa na rebríku nepoužíval osobné ochranné pracovné prostriedky, ktoré mal k dispozícii na prácu vo výške. Ako vedúci zamestnanec bezodkladne neoznámil svojmu vedúcemu zamestnancovi zistený nedostatok pri určenom pracovnom postupe, o ktorom mal vedomosť. Ako vedúci zamestnanec nesprávne riadil svojich zamestnancov a trpel daný stav pracovného postupu. Ako zamestnanec nechránil svoje zdravie. Zamestnávateľ neurčil bezpečný pracovný postup na prácu vo výške pri použití rebríka (zaistenie rebríka proti vychýleniu pri použití dvojitého rebríka ako aj pri použití jednoduchého rebríka, neprehodnotil použitie samonavijacej kladky k bezpečnostnému postroju oproti brzdiacemu lanu) a neurčil miesto ukotvenia osobného ochranného pracovného prostriedku proti pádu z výšky. K zovretiu rebríka smerom k dielu, na ktorom poškodený nestál, mohlo dôjsť pravdepodobne pri zmene polohy tela poškodeného do takej miery, že ťažisko tela poškodeného bolo na strane dielu, na ktorom poškodený nestál. Rebrík sa dostal do náklonu, pravdepodobne sa oprel o prekážku, čím sa uvoľnili obidve pätky dielu, na ktorom stál poškodený a celá váha rebríka a poškodeného bola na pätkách dielu, na ktorom poškodený nestál. Na základe technických parametrov pracoviska, kde sa mal vykonávať pracovný proces, zamestnávateľ nesprávne určil pracovný prostriedok ako vertikálnu komunikáciu - dvojitý rebrík dlhý cca 4 m. Dvojitý rebrík nebolo možné roztvoriť do maximálnej polohy, rebrík nebol dlhší od vrchnej časti nádrže tak, aby sa zamestnanci mohli pridržovať postranníc rebríka pri výstupe, kontrole a zostupe. Na základe technických parametrov pracoviska a technologického procesu by bol jednoduchý oporný rebrík bezpečnejším pracovným prostriedkom na vertikálnu komunikáciu pri dodržaní požiadaviek zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Na základe technických parametrov pracoviska a technologického procesu bezpečnostný celotelový postroj bol správne navrhnutý. Záchytné brzdiace lano nebolo zo strany zamestnávateľa určené správne, ak sa jedná o lano, ktoré sa pri páde postupne odtrháva zo zásobníka. Zamestnanec je ohrozený pádom z výšky tak pri výstupe a zostupe po rebríku, ako aj pri samotnej kontrole technologického procesu. Z uvedeného dôvodu zamestnanec už pred samotným výstupom na rebrík mal mať povinnosť sa upnúť o samonavijaciu kladku prostredníctvom bezpečnostného celotelového postroja, ktorá sa pri pohybe zamestnanca smerom hore navíja a pri zostupe sa odvíja. Táto samonavijacia kladka je pripevnená o zamestnávateľom určený kotviaci bod. Samonavijacia kladka oproti brzdiacemu lanu je pri takých výškach účinnejšia, pretože už pri veľmi malom trhnutí (môže byť spôsobené stratou stability

zamestnanca už pri výstupe) reaguje a pohyb sa zastaví. Poškodený porušil predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, keď použil na vertikálnu komunikáciu dvojdielny univerzálny rebrík v tvare „A“ s 10-timi priečkami dlhý cca 4 m v priestore, kde nebolo technicky možné rebrík rozovrieť na maximálnu šírku, aby boli popruhy napnuté a rebrík nebol dlhší od vrchnej časti nádrže tak, aby sa zamestnanci mohli pridržovať postranníc rebríka pri výstupe, kontrole technologického procesu a zostupe. Zamestnanci sú povinní používať pridelené osobné ochranné pracovné prostriedky počas výkonu práce, tam kde to bolo určené bezpečným pracovným postupom. Poškodený vedel o skutočnosti, kde sa bezpečnostný celotelový postroj nachádza a ako sa používa. Podľa dokladov nachádzajúcich sa v spise súdu, poškodený sa vyjadril, že bezpečnostný celotelový postroj vedome nepoužíval. V prípade, že by poškodený použil bezpečnostný celotelový postroj s brzdiacim lanom, nemal vedomosť o tom, kde sa nachádza kotviaci bod, o ktorý sa môže bezpečne upnúť. Poškodený sa mal možnosť pridržovať okolitého technologického zariadenia. Tento spôsob výkonu prác nie je bezpečným pracovným postupom, pretože na stabilizáciu polohy tela pri výkone práce musia byť presne určené pravidlá a postupy s prihliadnutím na jednotlivé technologické zariadenia.

11. Zo svedeckej výpovede D. C. (č.l. 184-186 pripojeného súdneho spisu sp. zn. 14C/191/2014) súd zistil, že pri servise zariadenia mal za úlohu ako zmenový majster skontrolovať, či je bunka vyprázdnená celá. Vedúci sirupárne W. F., nariadil, že to musia spraviť. Svedok namietal, že to nemôžu všetko stihnúť, na čo mu odpovedal, že im má pomôcť, že to treba spraviť. Pri ukončení prác bolo treba všetko skontrolovať. Z 5 zariadení boli na 3 zariadeniach nainštalované obslužné plošiny. Pred rokom 2012 túto údržbu robievali obvyklým spôsobom, čiže za pomoci rebríka. Svedok si nepamätal presne, ako z rebríka spadol. U žalovaného pracoval od roku 1996 a vtedy prebiehali školenia, učili ich technológiu, robievali to týmto systémom - čiže za pomoci rebríka, obslužné zariadenia do roku 2012 neboli. Obslužné plošiny boli nainštalované kvôli bezpečnosti práce. To, že tam boli nainštalované obslužné plošiny, bolo podľa svedka zásluhou svedka V.. Z finančných dôvodov neboli nainštalované obslužné plošiny aj na zvyšných dvoch zariadeniach. Svedok tento postup nepovažoval za bezpečný, ale boli na to naučení a vykonal to na príkaz vedúceho. Absolvovali školenie, že majú používať postroj, v tomto prípade ho nepoužil, avšak toto je bezpredmetné vo vzťahu k úrazu, ktorý sa mu stal, pretože on už odchádzal z pracoviska. Pri výkone činnosti, pri ktorej došlo k úrazu, v tomto priestore bol plafón 20 metrov nad zariadením a nebola tu vytvorená žiadna koľajnica na pripevnenie postroja, pričom v priestore je viacero trubiek, rôznych materiálov, ktorými pretekalo viacero látok, mohlo by sa stať, že keď sa chytí umelej trubky, táto by to nemusela vydržať. Tak isto niektorými trúbkami pretekali chemikálie. Rebrík mal čo najbližšie k bunke, dal si záležať, aby bol roztvorený čo najviac, ako sa dalo, ale opieral sa o bunky a tieto mu bránili, aby bol roztvorený na maximum. Má dojem, že popruhy na rebríku boli previsnuté. Svedok má za to, že aj v prípade, že by použil postroj, nemalo by to na úraz vplyv, pretože k tomuto došlo až v čase, keď práca bola ukončená a on odchádzal z pracoviska. Bol sa pozrieť na mieste bývalého pracoviska, pretože v súčasnosti už na bývalej pozícii nepracuje a videl, že všade sú už plošiny. Dokonca aj na rebríkoch musia používať ochranné zábradlie a musí ich niekto dole ísť. S pokynom vedúceho zamestnanca W. F. zo dňa 15.06.2011 o pracovnom postupe pri výmene rezína boli oboznámení všetci. Ďalej uviedol, že určenie kotviaceho bodu bolo určené pre zmenových majstrov až po jeho úraze, on dovedy nemohol určovať kotviace body, potrebovali vedieť všetky trubky v sirupárni, čo nimi prechádza, či horúca voda, lúh, para, a podobne. Na otázku, či signalizoval zamestnávateľovi nevhodnosť používaných pracovných pomôcok alebo nemožnosť používania pracovných pomôcok na výkon tejto práce, svedok uviedol, že za daných podmienok, mal 2 typy rebríka, keď to chcel urobiť, tento rebrík bol prijateľnejší ako jednoduchý rebrík, ktorý len oprie. Keby tam bola obslužná plošina, úraz sa nestane a on je zdravý do dnešného dňa. Oficiálne nikdy nesignalizoval zamestnávateľovi prípadné nebezpečenstvo na zdraví zamestnancov pri výkone tejto práce. Zamestnávateľ vedel, ako jednotlivé postupy práce prebiehajú, veľa krát o tomto hovorili, boli radi, že majú asi 3 zariadenia miesto piatich. Pred začatím pracovnej zmeny dňa 06.09.2012 dostal úlohu, že jeho zmena musí vymeniť rezíny, umyť výmenník, čo fakticky znamená rozobrať a umyť každú jednotlivú platňu a zložiť tak, aby pasovali gumičky a umyť tiež taký výmenník. Svedok argumentoval tým, že toho bolo veľa, iné zmeny toľko povinností nemali, ale dostal pokyn, tak ho musel vykonať. Od pána F. na konštatovanie, že sa to nedá stihnúť, dostal odpoveď, „že ty čo budeš robiť, však im pomôž.“ Svedok uviedol, že výkon práce prebiehal týmto systémom od začiatku, robil to nespočetne veľa krát a nič sa nestalo. Svedok uviedol, že sa rozhodol použiť rebrík typu A, nakoľko mu pripadal omnoho bezpečnejší ako jednoduchý rebrík, ktorý sa mohol šmyknúť a spadnúť a kde sa nedalo poriadne rozkročiť a postaviť. Mimo toho na viacerých činnostiach alebo prácach, ktoré boli predtým vykonané, sa tento rebrík osvedčil ako najlepší, pretože bol stabilný. Myslí, že na rebríku stál obkročmo. Na otázku, či sa niekedy používal aj jednoduchý rebrík, svedok uviedol, že jednoduché

rebríky sú veľmi úzke, bunka je umelohmotná, z ktorej sa jednoduchý rebrík šmýka, preto bol A rebrík jednoznačne najbezpečnejší. On jednoduchý rebrík nepoužíval, ale videl to, keď operátori pracovali, bolo to však nebezpečné, pretože sa rebrík šmýkal o umelohmotnú stenu bunky.

12. Z výpovede svedka X.. O. V. (č.l. 186-187 pripojeného súdneho spisu sp. zn. 14C/191/2014) súd zistil, že robí u žalovaného bezpečnostného technika, on osobne pri pracovnom úraze nebol. Keď prišiel na miesto úrazu, príčina úrazu mu nebola zrejmá. Používanie A rebríka nebolo vyslovene zakázané a ani prikázané. Tam záležalo na D. C., ako vedúcom pracovníkovi, aký typ rebríka použije. V čase, keď sa stal úraz, žiadna zo stredných buniek nemala obslužnú plošinu. V zákone o BOZP je uvedené, že po úraze musí firma prijať také opatrenia, aby sa takýto úraz už nestal, preto boli vybudované obslužné plošiny na stredné bunky. V súčasnosti sa už rebrík nepoužíva. Za poškodeným bol na druhý alebo tretí deň po úraze, pýtal sa ho na celú postupnosť dňa k čomu mu poškodený uviedol, že stál na rebríku, svietil si baterkou na sitká, či nie sú náhodou roztrhnuté alebo podobne, povedal, že išiel prechytiť ruku z príruby o rebrík, vtedy sa mu tá strana rebríka, na ktorej stál pohla k tej druhej a následne spadol. Podľa svedka nemal p. C. ako vedúci pracovník vykonávať túto prácu, mal iba kontrolovať a riadiť. Čo sa týka pohybu po rebríku, tiež nedodrжал riziká, ktoré sú popísané v analýze rizík pre pracovnú činnosť alebo pracovné pomôcky. Nesmie sa vykláňať z rebríka, nesmie sa nahýnať tak, aby sa mohlo presunúť ťažisko mimo os rebríka. Na otázku, ako sa vykonávala obvykle výmena rezínu v týchto nádržiach, svedok uviedol, že nebol pri tom, keď to vykonávali, ale stredné bunky sa vykonávali z rebríka. Z akého rebríka sa tieto opravy vykonávajú, dovtedy neskúmali. Podľa svedka sa výmena rezínu dá vykonať bezpečným spôsobom. Kotviaci bod určuje zamestnávateľ, pričom v tomto prípade bol zamestnávateľom pán C.. Nie je možné, aby vedúci pracovník skontroloval výmenu rezínov bez toho aby sa fyzicky pozrel do nádrže a bez toho, aby použil rebrík. D. C. mal mať bezpečnostný postroj podľa pokynu nadriadeného. Podľa názoru svedka, ak by použil bezpečnostný postroj vo fáze, ktorú opisoval, ako padal z rebríka, bol by ho postroj zachytil. On ako bezpečnostný technik nebol povinný kontrolovať postup pri výmene rezínov v stredných bunkách, na to sú vedúci, aby určili pracovný postup. Nikto zo zamestnancov mu nehlásil, že sa im zdá nebezpečná práca z rebríka pri strednej bunke. Po tom, čo bol svedkovi prečítaný výňatok z výpovede svedka D. C., o tom, že plošiny v roku 2012 boli nainštalované z iniciatívy svedka X.. O. V., a že práca z rebríka nie je prípustná, svedok uviedol, že takéto vyhlásenie neurobil, dodal, že práca z rebríka je bežná. Pán C. a ani iný zmenový majster ich neinformoval o tom, že by bola táto činnosť nebezpečná. Motivujú zamestnancov, aby nahlasovali nebezpečné udalosti, následne sa snažia toto odstrániť. Podľa svedka logickým vysvetlením ako sa úraz mohol stať je, že keď bol v hornej časti rebríka a vyklonil sa, tak presunul svoje ťažisko mimo os rebríka. Keby mal postroj, v tomto momente by bol ešte stále zaistený pred pádom. Postroj by odopol z kotviaceho bodu až v momente, keby stál pevne na rebríku. Uvedené len predpokladá.

13. Z výpovede svedka X.. W. F. (č.l. 190-191 pripojeného súdneho spisu sp. zn. 14C/191/2014) súd zistil, že D. C. a jeho tím prichádzali na poobedňajšiu smenu, svedok bol na doobednej smene, zavolať si ich a oznámil, že prioritou je výmena rezínu, pričom bolo viacero vecí, čo bolo treba spraviť, ale prioritou bolo uvedené. Pánovi C. povedal, aby to dozoroval a aby prerozdelil uvedené činnosti. Jeho úlohou bolo kontrolovať priebeh prác, či môže stiahnuť ľudí z iného miesta, hlavne ho upozorňoval, aby tam nešiel on sám, pretože mal tendenciu sa všetkého chytať. Povedal mu, že Z. má robiť výmenu rezínu s tým, že pán C. mal rozhodnúť, kto mu bude pomáhať. Rozhodol sa stiahnuť na uvedenú činnosť ešte pána Q.. Každý rok mali školenie ohľadom bezpečnosti práce a preskúšanie pracovníkov BOZP. Aj v rámci testu na konci takéhoto školenia bola otázka, ak zamestnanec zistí nedostatky, ktoré by pri práci mohli ohroziť bezpečnosť alebo zdravie, najmä bezprostredné a vážne ohrozenie života a zdravia, je povinný ich oznamovať bez zbytočného odkladu vedúcemu zamestnancovi alebo podľa potreby bezpečnostnému technikovi, zástupcovi zamestnancov pre bezpečnosť, príslušnému inšpektorátu práce alebo príslušnému orgánu dozoru. Svedok uviedol, že vždy keď bol na zmene, kontroloval, používanie postroja, robil si obchôdzku a bezpečnostné audity, aj z ostatných prevádzok k nim chodili na bezpečnostné audity. Výmena rezínu sa robí asi raz kvartálne, na tejto činnosti sa striedajú viacerí. Kotviaci bod nie je možné vždy určiť, nakoľko potrubie môže kdekolvek prasknúť. Zmenový majster je tam na to, aby to zorganizoval, aby určil kotviaci bod. V rámci školenia BOZP vo výškach bolo školenie ohľadom bezpečnostného postroja, s čím súvisí aj určenie kotviaceho bodu. K e-mailu, v ktorom uviedol, že majú pri výmene rezínu použiť rebrík a bezpečnostný postroj, ale neurčil kotviaci bod, pričom v priestore bolo viacero trubiek, cez ktoré pretekali rôzne kvapaliny a p. C. uviedol, že nebolo možné kotviaci bod určiť, sa svedok vyjadril tak, že v tom prípade bolo potrebné použiť postup podľa školenia BOZP, bolo treba prácu prerušiť, podľa systémového postupu 110. Svedok uviedol, že obvyklý

postup kontroly, či nádrž neobsahuje rezíny a je schopná na ďalšiu prácu je taký, že zamestnanec vyjde sa po rebríku, ukotví sa, vykoná kontrolu, po vykonaní kontroly odopne bezpečnostný postroj a schádza dole. Svedok nevedel uviesť, či má mať zamestnanec pri schádzaní z rebríka odopnutý postroj.

14. Svedok S. Q. (č.l. 191 pripojeného súdneho spisu sp. zn. 14C/191/2014) pri výsluchu uviedol, že v čase úrazu bol na linke. D. C. ho zavolať, aby prišiel odstaviť vodu. Vrátil sa za roh zastaviť vodu, počul hrmot, vrátil sa a uvidel, ako bol spadnutý dole. V tom čase mu nerozprával pán C. nič o tom, ako sa mu úraz stal. Výmena rezínov sa robievala z plošiny a stredná bunka z rebríka, používali dvojité hliníkový rebrík. Nebol žiaden pokyn, že majú použiť dvojité rebrík, ale bola to jediná možnosť, pretože jednoduchý rebrík sa nedal použiť z dôvodu, že bunky sú guľaté, šmykľavé. Bezpečnostný postroj pri tejto práci nepoužívali, pretože sa nebolo kde ukotviť. Pri práci na strednej bunke sa rebrík nedal úplne roztvoriť, nebolo miesto na to, aby sa rebrík postavil tak, že by bol úplne roztvorený. Do času úrazu svedok na takto postavenom rebríku pracoval asi 2-3 krát. V súčasnosti je už na strednej bunke plošina. Zamestnávateľovi nehlásili, že sa rebrík pri strednej bunke nedá úplne roztvoriť, toto sa všeobecne vedelo. Tento postup sa mu nezdaľ bezpečný, ale iný spôsob nebol. Zamestnávateľ alebo priameho nadriadeného neupozornil, že podľa neho nie je práca bezpečná a že nevie určiť kotviaci bod. Bol školený na BOZP, bol informovaný o tom, že ak sa mu výkon práce zdá nebezpečný, že má prácu prerušiť.

15. Svedok X.. C. C. pri výsluchu (č.l. 203-205 pripojeného súdneho spisu sp. zn. 14C/191/2014) uviedol, že je zamestnaný na Inšpektoráte práce Trnava a vyšetroval pracovný úraz. Pri vyšetrovaní pracovného úrazu sú povinní zistiť všetky skutočnosti, zdokumentovať si miesto úrazu, zistiť v akom stave bolo pracovisko, zamestnávateľ predloží dokumentáciu, ktorú žiadajú, napríklad školenia, potom sa pýtajú postihnutého prípadne svedkov úrazu, ktorý by im niečo vedeli povedať o úraze, spíšu zápisnicu o úraze a potom zo všetkých podkladov im vyjde príčina úrazu, teda z ktorej strany boli porušené, či zo strany zamestnávateľa alebo zo strany postihnutého, ale môže byť aj zo strany iných osôb, v tomto prípade dospeli k záveru, ktorý je uvedený v protokole, čiže bod 2, nedostatočné ochranné zariadenie a zabezpečenie zo strany zamestnávateľa. Usúdili, že rebrík nebol za daných okolností a na danom pracovisku vhodný pracovný prostriedok. Mala tam byť, ako bolo na vedľajších pracoviskách, nejaká plošina, kde by mohol pracovník pevne stáť. Poškodený im sám nevedel povedať, ako sa to stalo, nevedel či sa pošmykol, či sa mu podlomili kolená, bolo to medzi rúrami a technologickými zariadeniami, konkrétne čo sa mu pošmyklo, či do strany, to sám nevedel povedať, zošmykol sa, spadol, o vyčnievajúcu konštrukciu si zranil chrbticu, konkrétne ale ako, nezistili. Skúšali aj na mieste samom vyšetrovací pokus, zdalo sa im, že tam boli stiesnené pracovné podmienky, toto uviedli aj do protokolu. Ak rebrík roztvorili tak, že popruhy boli úplne natiahnuté, dospeli k záveru, že z rebríka nebolo pohodlné a bezpečné vykonávať prácu, musel by sa z rebríka veľmi nakloniť. Postroj nebol bezpečný a vhodný na dané pracovisko. Pokiaľ zamestnávateľ určí, že by mal zamestnanec používať tento prostriedok osobného zabezpečenia, tak by mal určiť aj miesto ukotvenia, tak aby sa mohol pri pohybe prechýtiť a ukotviť na iné miesto, musí mať určené, aby sa kotviaci bod neutrhol. Nedostatky zo strany postihnutého nezistili. Svedok uviedol, že k pádu mohlo prísť aj tak, že poškodený stál na rebríku a urobil nejaký pohyb do strany. Keď sa robí práca opakovane v priebehu roka, asi nie je potrebné oboznamovať opakovane pracovné inštrukcie, pretože sa jedná o tú istú prácu alebo podobnú prácu. Rebrík sa používa na krátkodobé jednoduché práce. Použitie rebríka je na zhodnotení zamestnávateľa alebo zamestnanca, či je rebrík vhodné použiť.

16. Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“), Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje Sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok.

17. Podľa § 238 ods. 2 Zákona o sociálnom poistení, škoda podľa odseku 1 nie je dávka vyplatená poberateľovi dávky v dôsledku jeho zavineného protiprávneho konania.

18. Podľa ustanovenia § 238 ods. 5 Zákona o sociálnom poistení, právo Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretích osôb, a keď sa dozvedela o tom, kto za vznik škody zodpovedá, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa vyplatenia dávok.

19. Podľa § 238 ods. 6 Zákona o sociálnom poistení, právo na náhradu škody podľa odseku 1 uplatňuje Sociálna poisťovňa v súdnom konaní podľa osobitného predpisu.

20. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

21. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

22. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

23. Podľa § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

24. Podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka, škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu. (3)

25. Podľa § 196 ods. 1 písm. a) zákona č. 311/2011 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“), zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali.

26. Podľa § 196 ods. 2 písm. a) a c) Zákonníka práce, zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že

a) postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody,

c) zamestnancovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyselne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví.

27. Podľa § 196 ods. 5 Zákonníka práce, za ľahkomyselné konanie podľa odseku 2 písm. c) nemožno považovať bežnú neopatrnosť a konanie vyplývajúce z rizika práce.

28. Podľa § 9 ods. 1 Zákonníka práce, v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu; zamestnávateľ, ktorý je fyzická osoba, koná osobne. Namiesto nich môžu robiť právne úkony aj nimi poverení zamestnanci. Iní zamestnanci zamestnávateľa, najmä vedúci jeho organizačných útvarov, sú oprávnení ako orgány zamestnávateľa robiť v mene zamestnávateľa právne úkony vyplývajúce z ich funkcií určených organizačnými predpismi.

29. Podľa § 9 ods. 3 Zákonníka práce, vedúci zamestnanci zamestnávateľa sú zamestnanci, ktorí sú na jednotlivých stupňoch riadenia zamestnávateľa oprávnení určovať a ukladať podriadeným zamestnancom zamestnávateľa pracovné úlohy, organizovať, riadiť a kontrolovať ich prácu a dávať im na ten účel záväzné pokyny.

30. Podľa § 146 ods. 1 Zákonníka práce, ochrana práce je systém opatrení vyplývajúcich z právnych predpisov, organizačných opatrení, technických opatrení, zdravotníckych opatrení a sociálnych opatrení zameraných na utváranie pracovných podmienok zaisťujúcich bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci, zachovanie zdravia a pracovnej schopnosti zamestnanca. Ochrana práce je neoddeliteľnou súčasťou pracovnoprávných vzťahov.

31. Podľa § 147 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnávateľ je v rozsahu svojej pôsobnosti povinný sústavne zaisťovať bezpečnosť a ochranu zdravia zamestnancov pri práci a na ten účel vykonávať potrebné opatrenia vrátane zabezpečovania prevencie, potrebných prostriedkov a vhodného systému na riadenie ochrany práce. Zamestnávateľ je povinný zlepšovať úroveň ochrany práce vo všetkých činnostiach a prispôbovať úroveň ochrany práce meniacim sa skutočnostiam.

32. Podľa § 147 ods. 2 Zákonníka práce, ďalšie povinnosti zamestnávateľa v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci upravuje osobitný zákon.

33. Podľa § 148 ods. 1 Zákonníka práce, zamestnanci majú právo na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, na informácie o nebezpečenstvách vyplývajúcich z pracovného procesu a pracovného prostredia a o opatreniach na ochranu pred ich účinkami. Zamestnanci sú povinní pri práci dbať o svoju bezpečnosť a zdravie a o bezpečnosť a zdravie osôb, ktorých sa ich činnosť týka.

34. Podľa § 148 ods. 2 Zákonníka práce, ďalšie práva a povinnosti zamestnancov v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci upravuje osobitný zákon.

35. Podľa § 6 ods. 1 písm. a), b), c), d), i), j) zákona č. 124/2006 Z.z. zákona o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci (ďalej len „ZoBOZP“), zamestnávateľ v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci je povinný

- a) vykonávať opatrenia so zreteľom na všetky okolnosti týkajúce sa práce a v súlade s právnymi predpismi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci,
- b) zlepšovať pracovné podmienky a prispôbovať ich zamestnancom; zohľadňovať pritom meniace sa skutočné a predvídateľné okolnosti a dosiahnuté vedecké a technické poznatky,
- c) zisťovať nebezpečenstvá a ohrozenia, posudzovať riziko a vypracovať písomný dokument o posúdení rizika pri všetkých činnostiach vykonávaných zamestnancami,
- d) zabezpečovať, aby pracoviská, komunikácie, pracovné prostriedky, materiály, pracovné postupy, výrobné postupy, usporiadanie pracovných miest a organizácia práce neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov a na ten účel zabezpečovať potrebnú údržbu a opravy,
- i) určovať bezpečné pracovné postupy,
- j) určovať a zabezpečovať ochranné opatrenia, ktoré sa musia vykonať, a ak je to potrebné, určovať a zabezpečovať ochranné prostriedky, ktoré sa musia používať.

36. Podľa § 6 ods. 8 ZoBOZP, úlohy zamestnávateľa v oblasti starostlivosti o bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci sú povinní zabezpečovať vedúci zamestnanci na všetkých stupňoch riadenia v rozsahu úloh vyplývajúcich z ich funkcií. Tieto úlohy sú rovnocennou a neoddeliteľnou súčasťou ich pracovných povinností.

37. Podľa § 6 ods. 10 ZoBOZP, povinnosti zamestnancov pri zaisťovaní bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a pri vykonávaní potrebných opatrení neovplyvňujú zodpovednosť zamestnávateľa za plnenie povinností v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci.

38. Podľa § 12 ods. 2 písm. a), c) bod 1., e), f), j) ZoBOZP, zamestnanec je povinný

- a) dodržiavať právne predpisy a ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, zásady bezpečnej práce, zásady ochrany zdravia pri práci a zásady bezpečného správania na pracovisku a určené pracovné postupy, s ktorými bol riadne a preukázateľne oboznámený,
- c) vykonávať práce, obsluhovať a používať pracovné prostriedky, materiály, nebezpečné látky a ostatné prostriedky v súlade s
  1. návodom na používanie, s ktorým bol riadne a preukázateľne oboznámený,
- e) náležite používať bezpečnostné a ochranné zariadenia, nevyraďovať ich z prevádzky a svojvoľne ich nemeniť,
- f) používať určeným spôsobom pridelené osobné ochranné pracovné prostriedky,
- j) oznamovať bez zbytočného odkladu vedúcemu zamestnancovi alebo podľa potreby bezpečnostnému technikovi alebo autorizovanému bezpečnostnému technikovi, zástupcovi zamestnancov pre bezpečnosť, príslušnému inšpektorátu práce alebo príslušnému orgánu dozoru tie nedostatky, ktoré by

pri práci mohli ohroziť bezpečnosť alebo zdravie, najmä bezprostredné a vážne ohrozenie života alebo zdravia, a podľa svojich možností zúčastňovať sa na ich odstraňovaní.

39. Podľa § 12 ods. 5 ZoBOZP, vedúci zamestnanec je povinný nedostatky zistené v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci bezodkladne oznámiť svojmu vedúcemu zamestnancovi, ak vykonanie potrebných preventívnych opatrení a ochranných opatrení je nad rámec jeho pracovných povinností.

40. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z.z., o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovných prostriedkov (ďalej len „nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z.z.“), zamestnávateľ je povinný vykonať potrebné opatrenia, aby pracovný prostriedok poskytnutý zamestnancovi na používanie bol na príslušnú prácu vhodný alebo prispôsobený tak, aby pri jeho používaní bola zaistená bezpečnosť a ochrana zdravia zamestnanca. Zamestnávateľ je povinný prihliadať pri výbere pracovného prostriedku na osobitné pracovné podmienky a druh práce, na nebezpečenstvá existujúce na jeho pracovisku alebo v jeho priestore a na ďalšie nebezpečenstvá, ktoré môžu dodatočne vyplývať z používania pracovného prostriedku.

41. Podľa § 3 ods. 2 nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z.z., ak pri používaní pracovného prostriedku nie je možné v plnom rozsahu zamestnancovi zaistiť bezpečnosť a ochranu zdravia, zamestnávateľ je povinný vykonať potrebné opatrenia, aby čo najviac obmedzil nebezpečenstvo.

42. Žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody podľa § 238 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení, ktorá jej vznikla vyplatením dávok dôchodkového poistenia vo forme invalidného dôchodku zamestnancovi žalovaného, D. C., ktorý utrpel u žalovaného dňa 06.09.2012 pracovný úraz pádom z dvojitého rebríka.

43. V konaní nebolo sporným, že za obdobie od 05.09.2014 do 04.09.2017 bol poškodenému zamestnancovi vyplatený invalidný dôchodok v celkovej výške 12.872,63 eur. Rovnako nebolo sporné, že poškodený zamestnanec bol zamestnaný u žalovaného na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01.04.1996, pričom v čase pracovného úrazu vykonával pracovnú funkciu vedúci zmeny, zmenový majster, a teda bol vedúcim zamestnancom. Dôvodnosť nároku žalobkyne teda závisela predovšetkým od posúdenia toho čo bolo medzi stranami sporné a to či na strane žalovaného ako tretej osoby je dané zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s vyplatením dávok dôchodkového poistenia žalobkyňou za konkrétne obdobie, teda či žalovaná zodpovedá, prípadne v akom rozsahu, za pracovný úraz, ktorý sa stal jej zamestnancovi D. C. dňa 06.09.2012.

44. Keďže v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 14C/191/2014 bola vec právoplatne rozhodnutá rozsudkom č.k. 14C/191/2014-592 zo dňa 11.06.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/62/2020-649 zo dňa 28.07.2021 a v rámci konania bolo vykonané rozsiahle dokazovanie (listinnými dôkazmi, výsluchom svedkov ako aj znaleckým posudkom), z ktorého súd vychádza pri rozhodovaní o nároku žalobkyne v tomto konaní, pričom v uvedenej veci bola ustálená miera zavinenia žalobcu aj žalovaného, súd nemal dôvod odchyliť sa od hodnotenia vykonaného dokazovania a záverov vyslovených v skoršom rozhodnutí v otázke miery zodpovednosti žalovaného a žalobcu a jej rozsahu, keďže ide o skutkovo a právne totožnú vec.

45. Zákonným predpokladom vzniku nároku Sociálnej poisťovne podľa ustanovenia § 238 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení je, že poisťovňa uhradila svojmu poistencovi dávky dôchodkového poistenia, ktoré boli poskytnuté a vyplatené ako následok zavineného protiprávneho konania tretej osoby. Tretia osoba má povinnosť nahradiť poskytnuté dávky Sociálnej poisťovni len v takom rozsahu, v akom je jej zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s poskytnutými dávkami, na ktoré poistencovi vznikol nárok v dôsledku konania tretej osoby. Ide o občianskoprávny nárok, ktorý má povahu špeciálneho ustanovenia vo vzťahu k všeobecným predpisom, t.j. k Občianskemu zákonníku, či Zákonníku práce, čo znamená, že právny vzťah, ktorého sa uvedené ustanovenie týka, sa v otázkach, ktoré nie sú ním upravené, riadi ustanoveniami všeobecných predpisov o náhrade škody. Mieru zavinenia tretej osoby musí súd skúmať v každom prípade, nakoľko podľa § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne, ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

46. Na základe vykonaného dokazovania teda dospel súd k záveru, že príčinou vzniku pracovného úrazu bolo porušenie bezpečnostných predpisov ako zo strany žalovaného ako zamestnávateľa, tak aj poškodeného zamestnanca.

47. V konaní žalovaný poukazyval na to, že poškodený zamestnanec vykonával prácu, pri ktorej utrpel pracovný úraz, bez príkazu zamestnávateľa, na základe svojho vlastného rozhodnutia. Súd k tvrdeniu žalovaného ohľadom prekročenia príkazu nadriadeného zamestnanca zo strany poškodeného zamestnanca uvádza, že toto nebolo v konaní preukázané. Z výpovede svedka poškodeného zamestnanca vyplynulo, že nadriadený zamestnanec od neho očakával aj výkon potrebnej práce pri výmene rezínu. Naopak svedok X.. F., uviedol, že poškodeného zamestnanca upozorňoval, aby tam nešiel. Aj keď si uvedené výpovede navzájom odporujú, v konaní na odstránenie tohto rozporu nebol navrhnutý ďalší dôkaz a súd tak nemohol prijať záver o pravdivosti tvrdenia, že vykonával prácu bez príkazu. Ďalej zo svedeckej výpovede X.. V. vyplynulo, že D. C. nemal ako vedúci pracovník vykonávať túto prácu a tiež, že nie je možné, aby vedúci pracovník skontroloval výmenu rezínov bez toho aby sa fyzicky pozrel do nádrže a aby použil rebrík, čím teda potvrdil, že vedúci pracovník skontrolovať obsah nádrže má. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že pracovný úraz sa stal pri kontrolnej činnosti v závere prác, išlo o kontrolu technologického procesu výmeny rezínu, v rámci ktorej sa kontroloval obsah nádrže (č.l. 8 časť E. Protokolu Inšpektorátu práce Trnava), teda o činnosť kontrolnú, ktorá je priamo v náplni práce poškodeného ako vedúceho zamestnanca (č.l. 60 Pracovná a kvalifikačná charakteristika). Svedok X.. F. neuviedol, akú konkrétnu činnosť poškodenému zamestnancovi zakázal vykonávať, keď zároveň svedok C. uviedol viacero konkrétnych činnostiach, ktoré sa pri výmene rezínu vykonávajú (umytie výmenníka, čo znamená rozobratie a umytie každej jednotlivéj platne a zloženie tak, aby pasovali gumičky a následne umytie výmenníka), a preto v spojení s tým, že kontrola výmeny rezínu je sama o sebe činnosťou kontrolnou, ale najmä v porovnaní s ostatnými vyššie menovanými činnosťami, nie je možné dospieť k záveru, že by poškodený zamestnanec nebol oprávnený a povinný kontrolu výmeny rezínu v deň pracovného úrazu vykonať.

48. To, že na strane žalovaného došlo k protiprávnemu konaniu tým, že žalovaný ako zamestnávateľ zanedbal predpisy bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, keď mal vedomosť, že na strednej bunke sa práce pri výmene rezínu a údržbe dlhodobo vykonávajú za pomoci rebríka mal súd za preukázané najmä z vykonaného znaleckého dokazovania a výpovedami svedkov. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že nemal vedomosť o výkone práce prostredníctvom rebríka bez úplného rozovretia, keďže poškodený zamestnanec toto žalovanému ako zamestnávateľovi neoznámil. Ak by aj zamestnávateľ nevedel, že nebolo možné použiť dvojité rebrík v úplnom rozovretí, vedel, že práce na strednej bunke sa vykonávajú bez plošiny, pomocou rebríka. Úlohou zamestnávateľa pritom bolo zabezpečiť, aby pracovné postupy pri obsluhu strednej bunky neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov a zlepšiť tak pracovné podmienky výrobných zamestnancov (§ 6 ods. 1 písm. b), d) ZoBOZP). Súd sa stotožňuje s vyjadrením znaleckého ústavu v posudkovej časti (č.l. 303 pripojeného súdneho spisu sp. zn. 14C/191/2014), podľa ktorého síce zamestnávateľ prostredníctvom vedúceho zamestnanca X.. F. určil pracovný postup e-mailom zo dňa 15.06.2011, ale tento pracovný postup nebol spracovaný na základe skutkového stavu pracoviska, pretože ak by zamestnávateľ skontroloval pracovný postup, ktorý zadal, zistil by, že ak zamestnanci použijú dvojité rebrík, že tento nie je možné použiť v danom priestore v úplnom rozovretí, že musia vystúpiť na také stupne, kde nie je možnosť sa pridržovať postranníc rebríka, že pri pohybe po rebríku sa musia pridržovať okolitých predmetov, čím dochádza k možnému vychýleniu tela zamestnanca s osou rebríka. Rovnako ani použitie jednoduchého rebríka bez ďalších prijatých opatrení nepredstavuje bezpečný pracovný postup, keďže steny bunky podľa svedeckých výpovedí svedkov C. a Q., boli šmykľavé. Bolo povinnosťou žalovaného v zmysle § 6 ods. 1 písm. a), c), i) ZoBOZP vykonať potrebné opatrenia, aby čo najviac obmedzil nebezpečenstvo pri pohybe po rebríku. Vychádzajúc zo znaleckého posudku, bolo jeho povinnosťou určiť použitie jednoduchého alebo dvojitého rebríka, zabezpečiť zaistenie koncov rebríka za účelom zabránenia prípadnému vychýleniu rebríka, určiť pracovný postup a v rámci neho určiť, kedy zamestnanec už pri výstupe na rebrík bol povinný sa zapnúť o ukotvenú samonavíjaciu kladku s telovým bezpečnostným postrojom. Žalovaný však nevykonával potrebné opatrenia, aby čo najviac obmedzil nebezpečenstvo pri pohybe po rebríku, trpel stav používania dvojitého univerzálneho rebríka v priestore, kde nebolo technicky možné rebrík rozovrieť na maximálnu šírku, aby boli popruhy napnuté, nezabezpečil namontovanie ochranného zariadenia, ktoré by zastavilo pád z výšky zamestnanca, ktorý sa pohybuje po rebríku (§ 6 ods. 1 písm. j) ZoBOZP).

49. Žalovaný ako zamestnávateľ porušil ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a), b), c), d), i), j) ZoBOZP, keď v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci nevykonával opatrenia so zreteľom na všetky okolnosti týkajúce sa práce pri výmene rezínu v súlade s právnymi predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci; nezlepšil pracovné podmienky na strednej bunke, pričom to

bolo v jej možnostiach; nezisťoval nebezpečenstvá hroziace zamestnancom pri obsluhu strednej bunky; nezabezpečil, aby pracovný postup neohrozil bezpečnosť a zdravie zamestnancov; neurčil bezpečný pracovný postup pri práci na strednej bunke a neurčil a nezabezpečil ochranné prostriedky, ktoré sa musia používať.

50. V zmysle vyššie citovaných ustanovení Zákonníka práce zodpovednosť zamestnávateľa nie je absolútna a možno sa jej zbaviť celkom alebo sčasti, a to vtedy, ak škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali.

51. Súd má za to, že žalovaný ako zamestnávateľ sa zodpovednosti čiastočne zbavil, nakoľko v konaní bolo dokazovaním preukázané, že jednou z príčin poškodenia zdravia zamestnanca v dôsledku pracovného úrazu, a teda následne jednou z príčin vyplatenia dávok dôchodkového poistenia, bola skutočnosť, že aj zo strany zamestnanca došlo k porušeniu predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Poškodený ako vedúci zamestnanec čiastočne zodpovedá za pracovný úraz, keď nedodržel zásady bezpečnej práce a nechránil si svoje zdravie, keď vykonával práce na rebríku, ktorý nebol rozovretý na maximálny rozsah a nepostačoval svojou výškou na danú pracovnú činnosť (z ktorého dôvodu aj došlo k nedovolenému vychýleniu tela poškodeného zamestnanca), pričom tento použil v rozpore s návodom na jeho použitie. Poškodený zamestnanec si zvolil nevhodný pracovný prostriedok na danú činnosť, keď podľa záveru znaleckého ústavu bol na prácu na strednej bunke vhodnejší jednoduchý rebrík, pričom nevhodnosť výberu dvojitého rebríka mala byť poškodenému zrejmá zo skutočnosti, že dvojitý rebrík nie je možné použiť v súlade s návodom na jeho použitie, nakoľko ho nebolo možné rozovrieť tak, aby boli jeho popruhy napnuté. Ak poškodený zamestnanec dospel k záveru, že nie je možné vykonať prácu bezpečným spôsobom, či už za použitia jednoduchého alebo dvojitého rebríka, bol povinný uvedené nahlásiť nadriadenému zamestnancovi, a mal výkon práce odmietnuť. Aj z vyjadrenia poškodeného zamestnanca je pritom zrejmé, že sám si nebezpečnosť pracovného postupu uvedomoval, ale sa spoliehal, že sa nič nestane, keďže uvedenú činnosť už viackrát vykonával. Nepoužitie bezpečnostného postroja, hoci tento mal poškodený zamestnanec k dispozícii nemožno hodnotiť ako porušenie povinnosti, nakoľko zo znaleckého dokazovania vyplýva, že zamestnanec už pred samotným výstupom na rebrík mal mať povinnosť sa upnúť o samonavíjaciu kladku prostredníctvom bezpečnostného celotelového postroja, ktorá sa pri pohybe zamestnanca smerom hore navíja a pri zostupe sa odvíja, ktorá samonavíjacia kladka je pripevnená o zamestnávateľom určený kotviaci bod. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že takéto zabezpečenie na danom mieste nebolo. Možnosť použiť bezpečnostný postroj je potom bez významu, ak zamestnávateľ v rámci svojich povinností, nezabezpečil samonavíjaciu kladku k bezpečnostnému postroju a neurčil kotviaci bod, ktoré istenie by jediné malo význam počas výstupu na rebrík aj zostupu z neho a zabránilo by pracovnému úrazu. Rovnako nie je možné považovať za jednu z príčin vzniku škody a porušenie ustanovenia § 12 ods. 2 písm. j) ZoBOZP neoznámenie nedostatkov, ktoré by pri práci mohli ohroziť bezpečnosť a zdravie pri práci a to nebezpečnosť obsluhu strednej bunky z rebríka v neúplnom rozovretí vedúcemu zamestnancovi, keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaný ako zamestnávateľ o nebezpečnosti obsluhu strednej bunky z rebríka vedel a trpel ho, čo vyplýva aj z výpovedí svedkov X.. V., S. Q. a tiež X.. F..

52. Poškodený zamestnanec s poukazom na znalecký posudok porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a), c) bod 1., j) ZoBOZP, a síce, nedodržel právne predpisy a ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, zásady bezpečnej práce, zásady ochrany zdravia pri práci a zásady bezpečného správania na pracovisku, s ktorými bol riadne a preukázateľne oboznámený; nepoužil pracovný prostriedok - rebrík v súlade s návodom na používanie, s ktorým bol riadne a preukázateľne oboznámený, keďže použil dvojitý rebrík na mieste, kde nemohol byť úplne rozovretý; neoznámil bez zbytočného odkladu vedúcemu zamestnancovi alebo podľa potreby bezpečnostnému technikovi alebo autorizovanému bezpečnostnému technikovi, zástupcovi zamestnancov pre bezpečnosť, príslušnému inšpektorátu práce alebo príslušnému orgánu dozoru tie nedostatky, ktoré by pri práci mohli ohroziť bezpečnosť alebo zdravie, najmä bezprostredné a vážne ohrozenie života alebo zdravia, čím je naplnený zákonný dôvod čiastočnej liberácie zamestnávateľa za pracovný úraz v zmysle ustanovenia § 196 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce.

53. Súd dospel k záveru, že napriek tomu, že poškodený bol v čase pracovného úrazu vedúcim zmeny (uvedené v konaní nebolo sporné) nemožno vyvodzovať jeho zodpovednosť za pracovný úraz s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 5 ZoBOZP. Z vykonaného dokazovania totiž vyplýva, že pracovný úraz sa stal priamo poškodenému zamestnancovi ako vedúcemu zmeny pri osobnom výkone kontroly práce podriadených zamestnancov. Vedúci zamestnanec je vedúcim zamestnancom len vo vzťahu k iným zamestnancom, nemôže však byť vedúcim zamestnancom sám voči sebe. Vedúci zamestnanec nemôže riadiť, organizovať a kontrolovať vlastnú prácu; toto oprávnenie má len iný vedúci zamestnanec, ktorý je tomuto (nižšie postavenému) vedúcemu zamestnancovi nadriadený. V danej situácii pracovného úrazu nevystupoval poškodený zamestnanec ako vedúci zamestnanec a jeho postavenie nemalo vplyv na pracovný úraz. Pri povinnostiach vedúcich zamestnancov v oblasti BOZP je totiž dôležité, že sa nimi zabezpečuje utváranie priaznivých pracovných podmienok a zaisťovanie bezpečnosti a ochrany zdravia pre podriadených zamestnancov. Porušenie ustanovenia § 12 ods. 5 ZoBOZP by teda mohlo byť vedúcemu zamestnancovi kladené za vinu iba vtedy, ak by vo vzťahu ku svojim podriadeným zamestnancom neriadil práce tak, aby bola zaistená ich bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci a došlo by k pracovnému úrazu niektorého z podriadených zamestnancov. Keďže k pracovnému úrazu žiadneho podriadeného zamestnanca nedošlo, ale došlo k pracovnému úrazu poškodeného zamestnanca (ktorý sám sebe vedúcim zamestnancom nie je), nemožno vyvodzovať jeho zodpovednosť za pracovný úraz s poukazom na ustanovenie § 12 ods. 5 ZoBOZP a rovnako to platí aj pre ustanovenie § 82 písm. b) ZP.

54. Súd sa nestotožnil ani s argumentom žalovaného, že zamestnávateľ ako právnická osoba vystupuje vždy iba prostredníctvom konkrétnych fyzických osôb, najmä svojich zamestnancov a svojich vedúcich zamestnancov a že väčšinu porušení povinností, ktorých sa mal podľa znalca dopustiť žalovaný ako zamestnávateľ, je potrebné v konečnom dôsledku pričítať na vrub poškodeného, lebo poškodený bol tou osobou, ktorá za dodržiavanie konkrétnych bezpečnostných predpisov na ním riadenom úseku niesla priamu zodpovednosť. Poškodený zamestnanec predsa nemôže zodpovedať za to, že zamestnávateľ, pre sirupáreň reprezentovaný nadriadeným zamestnancom X.. F. ako vedúcim sirupárne, sa buď nedostatočne zaoberal rizikami vyplývajúcimi z roky zaužívaného pracovného postupu, alebo sa nimi zaoberal, ale ich správne nevyhodnotil a neprijal opatrenia v zmysle stanovenia konkrétneho a bezpečného pracovného postupu v špecifických podmienkach sirupárne. Pracovný postup pri výmene rezínu určil vedúci sirupárne vo svojom e-maili, a teda tento pracovný postup nebol ponechaný na zmenového majstra, a tento nebol oprávnený ani povinný ho meniť alebo upravovať. S poukazom na ustanovenie § 6 ods. 10 ZoBOZP nemožno akceptovať názor žalovaného, že povinnosť zamestnávateľa sa rovná povinnosti vedúceho zamestnanca zamestnávateľa, a že porušenie povinností poškodeného zamestnanca sa v konečnom dôsledku môže javiť ako porušenie povinností žalovaného ako zamestnávateľa. Takýto prístup žalovaného nemožno hodnotiť inak ako nedôvodné zbavovanie sa zodpovednosti zamestnávateľa.

55. Z vykonaného dokazovania tak vyplynulo, že taxatívne vymedzené dôvody, pre ktoré sa zamestnávateľ môže zbaviť zodpovednosti za pracovný úraz celkom v zmysle ustanovenia § 196 ods. 1 písmena a) Zákonníka práce neboli naplnené a zamestnávateľom preukázané. Zamestnanec síce porušil predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci s ktorými bol riadne oboznámený, avšak uvedená skutočnosť nebola jedinou príčinou škody, nakoľko došlo k porušeniu povinností taktiež zo strany zamestnávateľa (§ 196 ods. 2 písm. a) ZP).

56. Súd vyhodnotil mieru zodpovednosti poškodeného zamestnanca vo vzťahu k jeho zavineniu oproti porušeniu povinností zamestnávateľa, pričom dospel k miere zavinenia žalovaného na vzniknutom pracovnom úraze v podiele 75 % a miere zavinenia poškodeného zamestnanca v podiele 25 %. Keďže na porušenie povinností zamestnávateľa je potrebné hľadieť prísnejšie, nakoľko je to on, kto je povinný zabezpečiť bezpečné pracovné podmienky pre svojich zamestnancov vykonaním potrebných opatrení, súd u žalovaného ustálil vyššiu mieru zavinenia. Keby žalovaný svoje povinnosti dodržal, a po posúdení rizika vyplývajúceho z obsluhy strednej bunky túto vybavil obslužnou plošinou alebo rebríkom so zaistenými koncami za účelom jeho stabilizácie a zabezpečil samonavíjaciu kladku, o ktorú by sa upínal bezpečnostný postroj, k pracovnému úrazu by neprišlo. Porušenie povinností poškodeného zamestnanca je potrebné posudzovať miernejšie z dôvodu, že pracovný postup, pri ktorom sa úraz stal, sa takým spôsobom vykonával dlhodobo, s vedomím zamestnávateľa, a účinným prostriedkom, ktorým by sa poškodený zamestnanec ochránil pred pracovným úrazom, by bolo iba odmietnutie výkonu práce. I keby totiž poškodený zamestnanec použil jednoduchý rebrík zaistený napr. podriadeným

zamestnancom, nebola k dispozícii samonavíjacia kladka, o ktorú by si upol bezpečnostný postroj, aby tak bol chránený pri výstupe a zostupe.

57. Vykonaným dokazovaním teda dospel súd k záveru, že žalovaný ako zamestnávateľ sa dopustil zavineného protiprávneho konania, ktoré bolo v priamej príčinnej súvislosti so vznikom úrazu poškodeného zamestnanca, pričom zbaviť zodpovednosti sa mu podarilo iba sčasti, a to v rozsahu 25 %. Stanovená miera zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa v rozsahu 75 %, zodpovedajúca 25 %-nej miere zavinenia aj samotného poškodeného zamestnanca na vzniku úrazu, je podľa názoru súdu primeraná miere zistených porušení predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci zo strany zamestnávateľa s prihliadnutím na mieru zodpovednosti samotného zamestnanca. Uvedenej miere zodpovedá aj tá skutočnosť, že žalovaný porušil šesť ustanovení ZoBOZP (§ 6 ods. 1 písm. a), b), c), d), i), j)), kým poškodený dve (§ 12 ods. 2 písm. a), c) bod 1.), čo percentuálne pri porušení celkovo ôsmich ustanovení predstavuje 75 % u zamestnávateľa a 25 % u zamestnanca.

58. Vzhľadom na uvedené žalovaný zodpovedá za náhradu škody, ktorá žalobkyni vznikla vyplatením dávok za obdobie od 05.09.2014 do 04.09.2017 v rozsahu 75 %.

59. Žalovaný v konaní namietať premlčanie nároku žalobkyne za obdobie od 05.09.2014 do 22.10.2014 vo výške 559,45 eur, pričom pri vyčíslení vychádzal z výzvy žalobkyne č. 3/0263/2014 zo dňa 02.05.2017 (č.l. 23-25 súdneho spisu), keď za obdobie od 05.09.2014 do 05.10.2014 bol poškodenému vyplatený invalidný dôchodok v sume 365,48 eur a za obdobie od 06.10.2014 do 22.10.2014 v sume 193,97 eur.

60. Pri práve na náhradu škody je stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Ich začiatok je stanovený samostatne. Ich vzťah je taký, že sú od seba nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu.

61. Z ustanovenia § 238 odsek 5 Zákona o sociálnom poistení vyplýva, že nárok žalobkyne sa premlčuje v subjektívnej premlčacej dobe v trvaní troch rokov, ktorá sa počíta odo dňa keď zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretích osôb a keď sa dozvedela o tom, že kto za vznik škody zodpovedá. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa zistila, že dávky boli vyplatené v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného a o tom, že za vznik škody zodpovedá žalovaný na základe Protokolu inšpektorátu práce Trnava zo dňa 25.10.2012 a Dodatku číslo 1 zo dňa 22.01.2013, pričom vedomosť o uvedenom nadobudla žalobkyňa najneskôr dňa 10.04.2014, keď Výzvou č. 1/0263/2014 vyzvala žalovaného na uznanie a dobrovoľne splnenie povinnosti uhradiť škodu, ktorá jej vznikla výplatom nemocenských, dôchodkových a úrazových dávok (č.l. 9 pripojeného súdneho spisu sp.zn. 14C/191/2014). Subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu škody titulom invalidného dôchodku vyplateného za obdobie od 05.09.2014 do 22.10.2014 márne uplynula uplynutím trojročnej subjektívnej premlčacej doby, nakoľko žaloba bola podaná až 23.10.2017. Neobstoí argumentácia žalobkyne, že v uvedený deň ešte neuplynula objektívna desaťročná premlčacia doba, nakoľko ako bolo uvedené v bode 59. odôvodnenia rozsudku právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu, pričom v tomto prípade uplynutím subjektívnej premlčacej doby sa právo žalobkyne v uvedenom rozsahu premlčalo.

62. Vzhľadom na uvedené súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy uvedenej vo výroku I. tohto rozsudku vo výške 9.234,89 eur. Nad uvedenú sumu bolo potrebné žalobu vo výroku II. ako nedôvodnú zamietnuť a to s poukazom na dôvodne vznesenú námietku premlčania.

63. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

64. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

65. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

66. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

67. Podľa Čl. 4 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

68. Podľa Čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

69. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keď žalobkyni bola zo sumy 12.872,63 eur priznaná suma 9.234,89 eur (v časti 3.218,16 eur bolo konanie zastavené a v časti 559,45 eur bola úspešne vznesená námietka premlčania), z čoho vyplýva hrubý úspech žalobkyne 72 % a hrubý úspech žalovanej 28 %, a teda konečný čistý úspech žalobkyne je 44 %. Nakoľko však žalobkyni v konaní žiadne trovy nevznikli (od súdneho poplatku je oslobodená, v konaní právne zastúpená nebola, náklady na cestovné jej nevznikli, v žalobe si nárok na náhradu trov konania neuplatnila), pričom takúto situáciu Civilný sporový poriadok neupravuje, súd jej vo výroku III. s poukazom na princíp racionálneho zákonodarcu nárok na náhradu trov konania voči nepriznal.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Trnava.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).